

't roer... Dat geloof je nou toch wel, niet?'

En Dirk lachte weer en zijn diep in de kassen schuilende grijsblauwe ogen boorden door de mist heen. Hij kreeg weer vat aan de ware werkelijkheid; hij fleurde terug naar de vreugde van het ontdekken daarvan, toen op een middag zijn vrouw, nu alléén, op bezoek kwam. Hij voelde, sterk te hebben verlangd; ze zaten alleen maar hand in hand elkaar aan te kijken. De ban was doorbroken; het licht groeide naar de komende, nog aarzelende dag.

Nog geen veertien dagen later verliet Dirk, hersteld, het ziekenhuis...

Het was een zonnige herfstdag; in de laan, waar ze gedrieën liepen, stonden de eiken nog in het blad en vingen het milde namiddaglicht, warmgoud. Er werd van grote blijdschap geen woord gesproken. God was goed; Hij had het tot hiertoe wél gemaakt, zong het door moeder de Draak's sterk-gelovig gemoed... Boven bidden en boven denken — ja, dat had ze nog nooit zo goed verstaan als vandaag.

Toen ze in V. aankwamen en langs de haven wandelden scheen de maan en lei over de vele schepen aan de kant grote schaduwen... Dirk liep tusschen de vrouwen in. Moeder de Draak kon niet zwijgen. „Van morgen moest ik zo denken aan dat Woord: „misschien is hij daarom voor een kleine tijd van u gescheiden geweest, opdat gij hem eeuwig zoudt weder hebben”.

Stil-verrukt over zoveel geluk, zaligheid, zag hij zich gaan zoals een Lazarus moet gewande'd hebben langs de straten van het kleine Bethanië, naast

Maria en Martha, schuw langs die beiden heenziend; blij dat niemand hem aanhield.

De eerste dagen durfde hij niet naar buiten, bang de weduwen tegen te komen van zijn kameraden, de moeders van de jongens, in de rouw...

Hij dwaalde zijn huisje door, van boven naar beneden, van achteren naar voren, om zich ervan te verzekeren dat het toch waarachtig waar was. En als Mien hem achternaliep, lachend, dan zei hij, haar kussend: „Zo veel ik nou van je houd en van de kinderen, heb ik nooit van je gehouden. Omdat ik God nooit zo lief heb gehad. En als ik weer naar zee ga vrouwtje, dan ben ik ook niet meer bang voor de dood. Ik heb geleerd hem aan te durven...”

Ze kuste hem zo innig als was ze bang dat hij al gauw weer vertrekken zou; als zij Dirk was, ging ze nooit weer naar zee. Maar het was je brood. In 't voorjaar, toen de rederij 't wist dat stuurman De Draak drankvrij was, werd hij op een goede morgen op het kantoor geroepen. De reder had hem te vertellen dat de nieuwe logger die op stapel stond, de „Op hoop van zegen”, voor hem was: de heren vertrouwden het hem ten volle toe; hij overhandigde hem namens de N.V. de glinsterend nieuwe sleutels van de kajuit en het vooronder.

Dirk de Draak's opstanding werd voor hem gevolgd door een opgang: een nieuw begin in zijn leven, dat moeder de Draak met tranen in de ogen deed zeggen: „De Here belooft ons in Zijn Woord: „Zie, Ik maak a'le dingen nieuw”.

A. WAPENAAR

## GOEDE VRIJDAG :

Wij hebben weenend aan Uw graf gestaan.  
En dachten dat ons liefste ons was ontnomen.  
Toen zijn de wachters vloekend afgekomen  
En hunk'rend naar U zijn wij heengegaan.

Was dit het einde van dit schoon bestaan;  
Uw koninkrijk, zoo heerlijk aangevangen?  
Was dit het sterven van ons rijk verlangen,  
dat Gij met moordenaars zijt heengegaan?

JAN E. NIEMEIJER

## PASCHEN :

Het was een vreemde aarzelende vreugde,  
Die ons vertelde — Gij waart opgestaan.  
Eerst zoekend, hopen wij uitgegaan,  
tot Gij o Heer ons mateloos verheugde.

Thans weten wij, wij zijn in U gestorven  
En zijn in U uit 't graf weer opgestaan.  
Wij zijn met U ten hemel ingegaan.

Wij dwaze schapen, zoover afgezworven.